

vydavatel nebo odpovědný redaktor. Námitkou touto míří stížnost zřejmě na předpis § 5, odst. 1, č. 4 a § 16, odst. 3 zákona o ochraně cti. V žalovaném článku se útočí však výslovně na vydavatele listu a je proto soukromý žalobce, o němž rozsudek zjišťuje, že je vydavatelem a redaktorem »P. O.«, jako osoba přímo na cti dotčená k žalobě oprávněn (srov. i rozh. č. 5374 Sb. n. s.).

Čís. 6078.

Předpis § 18, odst. 1 zákona o ochraně cti o nutnosti výhrady práva stíhati »pro jiný takový trestný čin« nerozlišuje, zda jde o přestupek či o přečin podle uvedeného zákona.

Ježto se výhrada musí státi výslovně, jde eventuální její neurčitost nebo nejasnost na vrub strany ji činící.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1937, Zm I 856/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin podle §§ 1—4 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Zmatečnou stížnost soukromého žalobce doličuje zmatek podle č. 9 a) § 281 tr. ř., vytýkajíc napadenému rozsudku nesprávné hodnocení prohlášení soukromého žalobce, učiněné při hlavním přelíčení před okresním soudem v M. dne 27. února 1936 v trestní věci proti obžalovanému pro přestupky podle §§ 1, 2 zákona o ochraně cti, č. j. T 166/36-4, o výhradě práva k stíhání, a právní omyl při řešení otázky, zda skutek obžalovaného nemůže býti stíhán pro nedostatek výhrady práva k dalšímu stíhání podle § 18, odst. 1 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n.

Stížnosti nelze přisvědčiti.

Obsah, smysl a význam prohlášení soukromého žalobce ze dne 27. února 1936 o výhradě práva ke stíhání vykládá kmetský soud správně, přihlížeje nejen k doslovnému znění výhrady samé, ale i k prohlášení soukromého žalobce, učiněnému v témže protokole, o tom, co je předmětem jednání a jakou činnost obžalovaného v onom trestním řízení stíhá. Ze srovnání obou těchto prohlášení plyne jasně, že soukromý žalobce neměl, — a podle pravidel logického myšlení rozumně ani nemohl míti na mysli výhradu stíhání pro tiskový delikt ve věci Tl 22/35.

Na začátku protokolu ze dne 27. února 1936, č. j. T 166/36-4, prohlásil k dotazu okresního soudu, že stíhá obžalovaného — rozuměj pro přestupek před okresním soudem! — 1. pro výrok »klukovina a uličnictví« pronesený dne 14. května 1935 za okolností, uvedených v trestní

žalobě T 600/35, a to vzhledem k tomu, že obžalovaný na schůzi zastupitelstva 24. května 1935 přečetl text, jím do schůze přinesený, a navrhl, aby v tomto přečteném znění byla rozšiřována a vyhlášena na úřední desce a návěstních tabulích, poté pak, že vyhláška tato byla k jeho návrhu na úřední desce a návěstních tabulích s jeho podpisem ve smyslu uvedeného návrhu rozšiřována a výslovně udáno, že podepsal tyto vyhlášky obžalovaný vlastní rukou.

Za hlavního přelíčení pak soukromý žalobce prohlásil, že si »vyhražuje stíhání člena městského zastupitelstva H. a všech ostatních členů městského zastupitelstva, kteří se k návrhu obžalovaného usnesli na rozšiřování vyhlášky a na textu vyhlášky a vyhlášku tuto i jakož i protokol o schůzi obecního zastupitelstva z 24. května 1935 vlastnoručně podepsali a případně schválili«.

Tato výhrada se přimyká těsně svým zněním a smyslem k prohlášení, nahoře pod 2. uvedenému, a je z ní nad každou pochybnost patrné, že si soukromý žalobce vyhražuje ohledně urážky, tvořící předmět stíhání obžalovaného podle bodu 2., i stíhání dalších osob a samozřejmě ne obžalovaného, ohledně něhož již na začátku hlavního přelíčení prohlásil pod 2., že ho pro tuto činnost stíhá.

Předmětem trestního řízení Tl 22/35 krajského soudu v N. byla pak zcela jiná činnost obžalovaného, totiž sepsání vyhlášky pro tisk a uveřejnění její v periodickém tiskopisu. O této činnosti obžalovaného není v oné výhradě přes její velmi podrobnou formulaci ani zmínky.

Vzhledem na slovné znění § 18, odst. 1 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n., že se výhrada práva ke stíhání musí státi výslovně, jde eventuelní neurčitost nebo nejasnost takové výhrady stíhání vždy na vrub strany, která ji učinila, jestliže neindividualisovala dostatečně skutek, jehož stíhání si chtěla vyhraditi, uvedením konkrétních okolností a neoznačila-li jej tak jasně, aby mohl býti rozeznán od skutků jiných (§ 207, odst. 2 č. 2 tr. ř.).

Že soukromý žalobce oním prohlášením nezamýšlel vyhraditi si další stíhání obžalovaného i pro trestný čin, stíhaný již žalobou Tl 22/35 před kmetským soudem, tomu v neposlední řadě nasvědčuje i právní názor soukromého žalobce, zastávaný ještě v provedení zmateční stížnosti, že vzhledem k tomu, že řízení o této žalobě bylo již v proudu a že nešlo o žalobu vzájemnou, výhrady podle § 18, odst. 1 zákona o ochraně cti k zachování práva k dalšímu stíhání nebylo vůbec potřebí.

Nesprávnost tohoto právního stanoviska byla podrobně dovozena již v rozhodnutí č. 5670 Sb. n. s., na něž se stížnost k vůli stručnosti odkazuje.

Předpis § 18, odst. 1 cit. zák. o nutnosti výslovné výhrady práva stíhati druhou stranu pro »jiný takový trestný čin« je zcela všeobecný, nerozlišuje, zda jde o přestupek či o přečin podle tohoto zákona. Pro názor stížnosti, že musí jíti o trestný čin rovnocenný co do kvalifikace i druhu, není v zákoně opory. Nemá také místa odvolávati se k pode-

pření tohoto názoru na obdobu u veřejnožalobních deliktů, kde právo veřejného žalobce stíhati pachatele pro zločin nebo přečin nemůže zaniknouti proto, že v řízení přestupkovém k návrhu funkcionáře státního zastupitelství nebylo vyhrazeno jeho stíhání. Výhrada trestního stíhání předpokládá návrh oprávněného žalobce, jakým je však pro zločiny a přečiny jedině státní zástupce a nikoli funkcionář státního zastupitelství (srov. rozh. čís. 1328 Sb. n. s.).

Nepochybil proto kmetský soud, neshledal-li v prohlášení soukromého žalobce z 27. února 1936 výhradu dalšího stíhání, jež by vyhovovala předpisu § 18, odst. 1 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. a uznal-li pro nedostatek takové výhrady na zánik žalobního práva ke stíhání souzeného trestného činu. Bylo proto zmatečnī stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 6079.

U výdělkových a hospodářských společenstev vztahuje se odpovědnost podle § 486 c) tr. zák. i na členy dozorčí rady.

Již tím, že někdo vezme na sebe funkci člena dozorčí rady, ač ví, že jí nebude moci zastávat proto, že svými znalostmi na ni nestačí, je naplněn zákonný znak nedbalosti podle § 486, čís. 1 a 2 tr. zák., dojde-li důsledkem toho k následkům v tomto zákonném ustanovení předpokládaným.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1937, Zm II 424/37.)

Obžalovaný A., jenž byl jedním z členů dozorčí rady Zemědělské a hospodářské záložny v B., byl uznán nalézacím soudem vinným přečiny podle §§ 486, čís. 1 a 2 tr. zák. a § 89 zák. čís. 70/1873 ř. z. proto, že v této své funkci z nedbalosti způsobil platební neschopnost záložny, poškodil její věřitele a nenavrhł včas vyhlášení konkursu.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnī stížnost obžalovaného.

Z d ů v o d ů :

Podle § 486 c) tr. z. je, je-li v případech §§ 485, 486, 486 a) tr. z. dlužníkem a v případě § 486 b) tr. z. věřitelem nebo dlužníkem společnost, společenstvo nebo spolek, těchto ustanovení užití na orgány podniku, pokud spáchaly čin, v němž jsou splněny všechny pojmové znaky dotčeného přečinu, jak je zákon v příslušných ustanoveních vymezuje. Orgány podniku podle prvního odstavce § 486 c) tr. z. jsou činitelé, kteří jednají za osobu nefysickou podle stanov. Tu vytýká zmatečnī stížnost rozsudku nesprávné právní posouzení proto, že činí stěžovatele jako člena dozorčí rady Zemědělské a hospodářské záložny v B. odpovědným za to, že z nedbalosti způsobil platební neschopnost jmenované záložny a poškodil její věřitele, nenavrhł včas vyhlášení konkursu. Stížnost je bezdůvodná. Dozorčí rada Zemědělské a hospodářské